

**DYREKTOR
KRAJOWEJ INFORMACJI SKARBOWEJ**

UNP: 1568890

Leszno, 09 lutego 2022 roku

Sprawa: Wniosek o wydanie interpretacji
indywidualnej – podatek od
towarów i usług

Data 20 maja 2019 r.
wpływu:

Znak pisma: 0112-KDIL2-3.4012.256.2019.9.PM

Kontakt: tel. +48 65 619 89 00

Gmina Miasto Rzeszów

Rynek 1
35-064 Rzeszów
NIP 8130008613
Adres e-PUAP:
/umrz/SkrytkaESP

**Interpretacja indywidualna po wyroku sądu
– stanowisko prawidłowe.**

Szanowni Państwo:

- 1) ponownie rozpatruję sprawę Państwa wniosku z 16 maja 2019 r. o wydanie interpretacji indywidualnej – uwzględniam przy tym wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z 21 listopada 2019 r. sygn. akt I SA/Rz 693/19 oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 czerwca 2021 r. sygn. akt I FSK 190/20 i
- 2) stwierdzam, że Państwa stanowisko w sprawie oceny skutków podatkowych opisanego stanu faktycznego w podatku od towarów i usług – **jest prawidłowe.**

ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała | tel.: +48 33 472 79 00 | fax: +48 33 472 79 04
tel. kontaktowy delegatury: +48 65 619 89 00
e-mail: kancelaria.kis@mf.gov.pl | adres e-PUAP: /KIS/SkrytkaESP lub /KIS/wnioski
www.kis.gov.pl | NIP: 547 21 69 306 | REGON: 366063511

Ogólną klauzulę informacyjną dot. przetwarzania danych osobowych znajdą Państwo na stronie Biuletynu Informacji Publicznej www.kis.gov.pl w zakładce Organizacja – Ochrona Danych Osobowych oraz na tablicach informacyjnych Krajowej Informacji Skarbowej.

Zakres wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej

20 maja 2019 r. wpłynął Państwu wniosek z 16 maja 2019 r. o wydanie interpretacji indywidualnej, który dotyczy prawa do pełnego odliczenia podatku naliczonego z faktur dokumentujących wydatki inwestycyjne i bieżące związane z targowiskiem.

Treść wniosku jest następująca:

Opis stanu faktycznego.

Gmina Miasto Rzeszów – jednostka samorządu terytorialnego (dalej: „Wnioskodawca” lub „Gmina”) – jest czynnym podatnikiem VAT. Gmina Miasto Rzeszów jest zarejestrowana pod NIP 8130008613.

W myśl art. 2 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 506), do zakresu działania jednostki samorządu terytorialnego należą wszystkie sprawy publiczne, niezastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów. Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 11 ww. ustawy, zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. W szczególności zadania własne obejmują sprawy targowisk i hal targowych.

Z dniem 1 stycznia 2017 r. Gmina podjęła łączne (scentralizowane) rozliczenia VAT wraz ze wszystkimi swoimi jednostkami budżetowymi. Oznacza to, że od tej daty jedynym czynnym podatnikiem VAT jest Gmina, a jego rozliczenia obejmują wszystkie transakcje sprzedaży i zakupu realizowane przez wszystkie jednostki budżetowe Gminy. Jednostki te nie przestają istnieć – zmienia się natomiast ich status na gruncie VAT, gdyż przestają one być traktowane jako odrębni od Miasta podatnicy VAT, lecz z punktu widzenia VAT stają się częścią jednego podatnika. tj. Gminy.

W skład scentralizowanej struktury Gminy wchodzi m.in. Miejska Administracja Targowisk i Parkingów w Rzeszowie przy ul. Ks. J. Jałowego 23a (dalej: „MATiP”). MATiP jest samodzielną jednostką organizacyjną Gminy Miasto Rzeszów, nieposiadającą osobowości prawnej, działającą jako samorządowa jednostka budżetowa na podstawie Uchwały Nr XLVI/26/93 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 27 kwietnia 1993 r. w sprawie utworzenia Miejskiej Administracji Targowisk i Parkingów (ze zm.).

Zgodnie ze Statutem stanowiącym załącznik do Uchwały Nr III/50/2014 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 30 grudnia 2014 r., MATiP realizuje zadania Gminy obejmujące sprawy m.in. targowisk i opłat targowych, dzierżawy i najmu nieruchomości położonych na terenie Gminy.

Gmina realizowała w okresie od 2009 r. do 2017 r. zadanie inwestycyjne pn.: „Budowa targowiska przy ul. Lwowskiej” w Rzeszowie (dalej „targowisko”). Uchwałą nr XXIV/532/2016 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 22 marca 2016 r. nadano ulicy dojazdowej do targowiska nazwę ul. Generała Kazimierza Dworaka (dalej: „ul. Dworaka”). W związku z powyższym, obecnie ww. targowisko znajduje się przy ul. Dworaka.

Gmina wybudowała targowisko od podstaw z nową infrastrukturą komunalną i niezbędnym wyposażeniem, finansując wydatki w całości ze środków własnych. Wszystkie wydatki inwestycyjne zostały udokumentowane wystawionymi przez kontrahentów fakturami VAT z wykazaną kwotą podatku naliczonego, dla:

- Urzędu Miasta Rzeszowa – podatnika podatku VAT do 31 grudnia 2016 r.;
- Gminy Miasto Rzeszów – podatnika podatku VAT od 1 stycznia 2017 r.

Decyzją Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla Miasta Rzeszowa Nr NB.5121.79.2017.MCH z dnia 28 lipca 2017 r. zostało wydane pozwolenie na użytkowanie targowiska, a w dniu 1 października 2017 r. miało miejsce uruchomienie nowego targowiska w Rzeszowie przy ul. Dworaka.

Zasady funkcjonowania targowiska zastały ustalone w „Regulaminie placu targowego przy ul. Gen. Dworaka w Rzeszowie” stanowiącym załącznik do Uchwały nr XLV/982/2017 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 13 czerwca 2017 r. Ww. regulamin ustala:

- dni i godziny, w których plac targowy jest czynny;
- osobę sprawującą nadzór;
- administratora placu targowego oraz jego zadania;
- zasady sprzedaży artykułów rolno-spożywczych i przemysłowych;
- zakaz sprzedaży alkoholu, środków leczniczych i odurzających oraz innych artykułów wymienionych w regulaminie;
- rezerwację stanowisk handlowych, która obowiązuje w wyznaczonych miejscach
- z przypisanymi do każdego z nich numerami;
- opłatę z tytułu rezerwacji wnoszoną na okres jednego miesiąca;
- zasady uiszczania opłaty targowej.

Zgodnie z ww. regulaminem, targowisko prowadzi MATiP, który jest administratorem targowiska i pobiera opłaty z tytułu rezerwacji oznaczonych stoisk handlowych, które podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT. MATiP ponosi również bieżące wydatki dotyczące utrzymania targowiska w należytym stanie, umożliwiającym handel. Wydatki te to: zakup energii elektrycznej, wody i ścieków, wyposażenia, usług remontowych, monitoringu, które są dokumentowane przez dostawców/usługodawców fakturami wystawionymi na Gminę – MATiP z wykazaną kwotą podatku naliczonego.

Na przedmiotowym targowisku, zgodnie z Uchwałą nr XLII/921/2017 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 19 maja 2017 r., wprowadzono poniższe zasady dzierżawy nieruchomości:

- umowy mogą być zawierane na czas nieoznaczony, lub oznaczony nie dłuższy niż 10 lat,
- pierwszeństwo w zawarciu umowy przysługuje osobom fizycznym i osobom prawnym, które są dzierżawcami gruntu lub najemcami pawilonów stanowiących własność Gminy,

- w dalszej kolejności nieruchomość może być wdzierżawiona osobom fizycznym i osobom prawnym, które są dzierżawcami pawilonów stanowiących własność Gminy Miasto Rzeszów, na pozostałych placach targowych lub są najemcami stanowisk handlowych zlokalizowanych w Hali Targowej,
- w pozostałych przypadkach nieruchomość winna być dzierżawiona w drodze przetargu. Ustalenie nowej wysokości czynszu dzierżawnego w okresie obowiązywania umowy następuje w drodze Zarządzenia nr VII/1191/2017 Prezydenta Miasta Rzeszowa z dnia 2 czerwca 2017 r.

Cała powierzchnia targowiska i wszystko co na niej się znajduje, przeznaczone jest do zawierania umów cywilnoprawnych, tj. do działalności opodatkowanej podatkiem VAT. Na targowisku przy ul. Dworaka występują następujące czynności podlegające opodatkowaniu VAT:

- dzierżawa gruntu pod pawilony handlowe,
- najem pawilonów handlowych,
- rezerwacja stoisk handlowych,
- odpłatność za korzystanie z miejsc parkingowych.

Na podstawie zawartych umów, Gmina – MATiP wystawia faktury dla dzierżawców i najemców.

Na terenie Gminy Miasto Rzeszów obowiązują opłaty targowe zgodnie z Uchwałą nr XVIII/373/2015 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 17 listopada 2015 r. Są one pobierane z tytułu prowadzonej sprzedaży na targowisku przy ul. Dworaka przez handlujące tam podmioty, które dzierżawią, wynajmują lub rezerwują powierzchnię handlową. Na targowisku nie występuje sprzedaż zwolniona z opodatkowania podatkiem VAT.

Gmina wybudowała targowisko z przeznaczeniem do działalności gospodarczej, a nie do działalności publicznoprawnej. Natomiast pobieranie opłaty targowej, mającej charakter publicznoprawny, jest niezależne od należności cywilnoprawnych za usługi świadczone przez targowisko.

Ze względu na liczne orzecznictwo Sądów Administracyjnych, Gmina zamierza odliczyć podatek naliczony zawarty w fakturach zakupu towarów i usług dotyczących budowy targowiska w całości od 1 stycznia 2017 r., tj. od chwili kiedy Gmina podjęła łączne (scenalizowane) rozliczenia VAT wraz ze wszystkimi swoimi jednostkami budżetowymi. Jednocześnie Gminie przysługuje pełne prawo do odliczenia podatku z faktur dokumentujących wydatki bieżące związane z utrzymaniem targowiska.

Pytanie

Czy Gmina ma prawo do pełnego odliczenia podatku naliczonego z faktur dokumentujących wydatki inwestycyjne związane z budową targowiska i wydatki bieżące związane z utrzymaniem targowiska?

Państwa stanowisko w sprawie

Zdaniem Wnioskodawcy, przysługuje mu prawo do odliczenia pełnej kwoty podatku naliczonego z faktur od zakupów towarów i usług dokumentujących wydatki na budowę targowiska oraz wydatki bieżące związane z utrzymaniem targowiska.

Stosownie do treści art. 15 ust. 6 ustawy o VAT, nie uważa się za podatników organów władzy publicznej oraz urzędów obsługujących te organy w zakresie realizowanych zadań nałożonych odrębnymi przepisami prawa, dla realizacji których zostały one powołane, z wyłączeniem czynności wykonywanych na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych.

Zdaniem Gminy, jako że jednostki samorządu terytorialnego są wyposażone w osobowość prawną oraz w określonym zakresie wykonują samodzielnie działalność gospodarczą w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy o VAT, należy uznać, że spełniają zawartą w tym przepisie definicję podatnika. Oznacza to, że w zakresie czynności cywilnoprawnych dokonywanych przez jednostki samorządu terytorialnego, nawet gdy dotyczą one zadań własnych gmin, podmioty te powinny być uznane za podatników podatku od towarów i usług.

Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy o VAT, opodatkowaniu podlegają m.in. odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju. Jednocześnie, w myśl art. 7 ust. 1 ustawy o VAT, przez dostawę towarów rozumie się przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel.

Z kolei, zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy, przez świadczenie usług rozumie się każde świadczenie na rzecz osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, które nie stanowi dostawy towarów.

Zgodnie z art. 86 ust. 1 ustawy o VAT, w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do czynności opodatkowanych, podatnikowi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego.

Infrastruktura, w skład której wchodzi powierzchnia targowiska, służy Gminie do czynności opodatkowanych podatkiem VAT, jakimi są: opłata za dzierżawę gruntu pod pawilony handlowe, najem pawilonów handlowych, rezerwacja stoisk handlowych, odpłatność za korzystanie z miejsc parkingowych. Gmina budując nowe targowisko stworzyła korzystne warunki dla handlujących, co przyczynia się do większego zainteresowania prowadzeniem działalności w tym miejscu, a co za tym idzie zwiększają się dochody Gminy.

Wydatki inwestycyjne Gminy z tytułu budowy targowiska mają bezsporny związek z czynnościami opodatkowanymi. W stosunku do czynności odpłatnego udostępniania miejsc na targowisku podmiotom zajmującym się handlem, Gmina występuje w charakterze podatnika podatku od towarów i usług. Pobór opłaty targowej na terenie targowiska, z uwagi na jej charakter publicznoprawny (art. 15 ust. 1-3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych – Dz. U. z 2018 r., poz. 1445), nie świadczy o wykorzystywaniu nieruchomości do celów innych niż działalność gospodarcza. Opłata

targowa jest należna z mocy samego prawa (art. 6 i art. 21 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa – Dz. U. z 2018 r., poz. 800) i wynika z dokonywania czynności sprzedaży bez względu na miejsce, a to oznacza, że nie jest ona przejawem wykorzystywania targowiska do poboru opłaty targowej.

Targowisko samo przez się nie służy do poboru opłaty targowej, lecz do czerpania dochodów z dzierżawy jego powierzchni. Pobór opłaty targowej nie następuje w związku z wydzierżawianiem nieruchomości, najmem pawilonów handlowych, rezerwacją stoisk handlowych, odpłatnością za korzystanie z miejsc parkingowych, ale w związku z prowadzeniem sprzedaży na terenie Gminy w miejscach innych niż budowle czy budynki. Obowiązek płacenia opłaty targowej nie jest zależny od świadczeń wzajemnych ze strony Gminy na rzecz osób dokonujących sprzedaży na targowiskach. Opłata targowa jest nieekwiwalentnym zobowiązaniem podatkowym powstającym z mocy prawa, z dniem zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie takiego zobowiązania, tj. dokonywania sprzedaży na targowisku.

A więc opłata targowa nie jest należnością za korzystanie z targowiska miejskiego, ale za samą sprzedaż.

Gmina zatem spełnia warunki zawarte w art. 86 ust. 1, ponieważ towary i usługi zakupione w celu realizacji zadania inwestycyjnego jakim była budowa targowiska, przy których naliczono VAT zostały nabyte przez podatnika VAT i pozostają bezpośrednio i wyłącznie w związku z wykonywanymi czynnościami opodatkowanymi VAT. Równocześnie zakupy towarów i usług związane z utrzymaniem targowiska pozostają bezpośrednio i wyłącznie w związku z wykonanymi czynnościami opodatkowanymi podatkiem VAT.

Gmina zajmując ww. stanowisko, tj. uznając prawo do pełnego odliczenia podatku naliczonego w związku z wydatkami poniesionymi na budowę i utrzymanie targowiska zaznaczyła, że zostało ono potwierdzone w licznych wyrokach sądów administracyjnych, np.: z 8 lutego 2018 r., sygn. akt I FSK 391/16; z 30 stycznia 2018 r., sygn. akt I FSK 349/16; z 30 stycznia 2018 r., sygn. akt I FSK 110/18; z 8 listopada 2017 r., sygn. akt I FSK 1737/15; z 29 sierpnia 2017 r., sygn. akt I FSK 1148/15; z 22 grudnia 2016 r., sygn. akt I FSK 1437/15; z 22 grudnia 2016 r., sygn. akt I FSK 1370/15; z 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt I FSK 2032/14; z 31 marca 2016 r., sygn. akt I FSK 1736/14. Analogiczne stanowisko zajął Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, np. w interpretacji z 10 maja 2017 r., sygn. akt ITPP2/443-65/14/PS/17-S/AW; z 31 maja 2017 r., sygn. akt 0112-KDIL1-1.4012.107.2017.1.SJ.

W związku z powyższym Gmina ma prawo do pełnego odliczenia podatku naliczonego z faktur dokumentujących wydatki inwestycyjne związane z budową targowiska i wydatki bieżące związane z utrzymaniem targowiska.

Interpretacja indywidualna

Rozpatrzyłem Państwa wniosek – 7 sierpnia 2019 r. wydałem interpretację indywidualną znak 0112-KDIL2-3.4012.256.2019.1.ZD, w której uznałem Państwa stanowisko za

nieprawidłowe.

Interpretację doręczono Państwu 7 sierpnia 2019 r.

Skarga na interpretację indywidualną

5 września 2019 r. wnieśli Państwo skargę na tę interpretację do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie. Skarga wpłynęła do mnie 10 września 2019 r.

Wnieśli Państwo o uchylenie zaskarżonej interpretacji indywidualnej oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Postępowanie przed sądami administracyjnymi

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie uchylił skarżoną interpretację – wyrokiem z 21 listopada 2019 r., sygn. akt I SA/Rz 693/19.

Wniosłem skargę kasacyjną od tego wyroku do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie – wyrokiem z 30 czerwca 2021 r. sygn. akt I FSK 190/20 oddalił skargę kasacyjną.

Wyrok, który uchylił interpretację indywidualną stał się prawomocny od 30 czerwca 2021 r.

Ponowne rozpatrzenie wniosku – wykonanie wyroku

Zgodnie z art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.):

Ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie.

Wykonuję obowiązek, który wynika z tego przepisu, tj.:

- uwzględniam ocenę prawną i wskazania dotyczące postępowania, które wyraził Wojewódzki Sąd Administracyjny oraz Naczelny Sąd Administracyjny w ww. wyrokach;
- ponownie rozpatruję Państwa wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej – stwierdzam, że stanowisko, które przedstawili Państwo we wniosku jest prawidłowe.

Uzasadnienie interpretacji indywidualnej

Rozpatrując kwestie poruszone we wniosku, w pierwszej kolejności należy wskazać na art. 3 ustawy z dnia 5 września 2016 r. o szczególnych zasadach rozliczeń podatku od towarów i usług oraz dokonywania zwrotu środków publicznych przeznaczonych na realizację projektów finansowanych z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub od państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu przez jednostki

samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 280), zwanej dalej „ustawą z dnia 5 września 2016 r.”, zgodnie z którym:

Jednostka samorządu terytorialnego jest obowiązana do podjęcia rozliczania podatku wraz ze wszystkimi jednostkami organizacyjnymi najpóźniej od dnia 1 stycznia 2017 r.

Stosownie natomiast do treści art. 4 ustawy z dnia 5 września 2016 r.:

Jednostka samorządu terytorialnego, której jednostki organizacyjne rozliczały się jako odrębni podatnicy, wstępuje z dniem podjęcia rozliczania podatku wraz ze wszystkimi jednostkami organizacyjnymi we wszystkie przewidziane w przepisach dotyczących podatku prawa i obowiązki jednostek organizacyjnych.

Jak stanowi art. 2 pkt 1 cyt. wyżej ustawy, przez jednostkę organizacyjną rozumie się:

- a) utworzone przez jednostkę samorządu terytorialnego samorządową jednostkę budżetową lub samorządowy zakład budżetowy;
- b) urząd gminy, starostwo powiatowe, urząd marszałkowski.

Jak zatem wynika z art. 3 ww. ustawy:

Jednostka samorządu terytorialnego jest obowiązana do podjęcia rozliczania podatku wraz ze wszystkimi jednostkami organizacyjnymi najpóźniej od dnia 1 stycznia 2017 r.

Podstawowe zasady dotyczące odliczania podatku naliczonego zostały sformułowane w art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r., poz. 2174, ze zm.), zwanej dalej ustawą. W myśl tego przepisu:

W zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi, o którym mowa w art. 15 ustawy, przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, z zastrzeżeniem art. 114, art. 119 ust. 4, art. 120 ust. 17 i 19 oraz art. 124.

Stosownie do treści art. 86 ust. 2 pkt 1 ustawy:

Kwotę podatku naliczonego stanowi suma kwot podatku wynikających z faktur otrzymanych przez podatnika z tytułu:

- a) nabycia towarów i usług,
- b) dokonania całości lub części zapłaty przed nabyciem towaru lub wykonaniem usługi.

Podkreślić należy, że ustawodawca zapewnił podatnikowi prawo do odliczenia podatku naliczonego w całości lub w części, pod warunkiem spełnienia przez niego zarówno przesłanek pozytywnych, wynikających z art. 86 ust. 1 ustawy oraz niezaistnienia przesłanek negatywnych, określonych w art. 88 ustawy. Przepis ten określa listę wyjątków, które pozbawiają podatnika prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego.

I tak, na mocy art. 88 ust. 4 ustawy:

Obniżenia kwoty lub zwrotu różnicy podatku należnego nie stosuje się również do podatników, którzy nie są zarejestrowani jako podatnicy VAT czynni, zgodnie z art. 96, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 86 ust. 2 pkt 7.

Z cytowanych wyżej przepisów wynika, że prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przysługuje wówczas, gdy zostaną spełnione określone warunki, tzn. odliczenia tego dokonuje zarejestrowany, czynny podatnik podatku od towarów i usług oraz gdy towary i usługi, z których nabyciem podatek został naliczony, są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych. Warunkiem umożliwiającym podatnikowi skorzystanie z prawa do odliczenia podatku naliczonego jest związek zakupów z wykonywanymi czynnościami opodatkowanymi.

Przedstawiona wyżej zasada wyklucza zatem możliwość dokonania obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego związanego z towarami i usługami, które nie są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, czyli w przypadku ich wykorzystania do czynności zwolnionych od podatku VAT oraz niepodlegających temu podatkowi.

Z kolei, na mocy art. 86 ust. 2a ustawy:

W przypadku nabycia towarów i usług wykorzystywanych zarówno do celów wykonywanej przez podatnika działalności gospodarczej, jak i do celów innych niż działalność gospodarcza, z wyjątkiem celów osobistych, do których ma zastosowanie art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2, oraz celów, o których mowa w art. 8 ust. 5 – w przypadku, o którym mowa w tym przepisie, gdy przypisanie tych towarów i usług w całości do działalności gospodarczej podatnika nie jest możliwe, kwotę podatku naliczonego, o której mowa w ust. 2, oblicza się zgodnie ze sposobem określenia zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej, zwanym dalej „sposobem określenia proporcji”. Sposób określenia proporcji powinien najbardziej odpowiadać specyfice wykonywanej przez podatnika działalności i dokonywanych przez niego nabyć.

Stosownie do art. 86 ust. 2b ustawy:

Sposób określenia proporcji najbardziej odpowiada specyfice wykonywanej przez podatnika działalności i dokonywanych przez niego nabyć, jeżeli:

- 1) zapewnia dokonanie obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wyłącznie w odniesieniu do części kwoty podatku naliczonego proporcjonalnie przypadającej na wykonywane w ramach działalności gospodarczej czynności opodatkowane oraz
- 2) obiektywnie odzwierciedla część wydatków przypadającą odpowiednio na działalność gospodarczą oraz na cele inne niż działalność gospodarcza, z wyjątkiem celów osobistych, do których ma zastosowanie art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2, oraz celów, o których mowa w art. 8 ust. 5 – w przypadku, o którym mowa w tym przepisie, gdy przypisanie tych wydatków w całości do działalności gospodarczej nie jest możliwe.

W myśl art. 86 ust. 2c ustawy:

Przy wyborze sposobu określenia proporcji można wykorzystać w szczególności następujące dane:

- 1) średnioroczną liczbę osób wykonujących wyłącznie prace związane z działalnością gospodarczą w ogólnej średniorocznej liczbie osób wykonujących prace w ramach działalności gospodarczej i poza tą działalnością;

- 2) średnioroczną liczbę godzin roboczych przeznaczonych na prace związane z działalnością gospodarczą w ogólnej średniorocznej liczbie godzin roboczych przeznaczonych na prace związane z działalnością gospodarczą i poza tą działalnością;
- 3) roczny obrót z działalności gospodarczej w rocznym obrocie podatnika z działalności gospodarczej powiększonym o otrzymane przychody z innej działalności, w tym wartość dotacji, subwencji i innych dopłat o podobnym charakterze, otrzymanych na sfinansowanie wykonywanej przez tego podatnika działalności innej niż gospodarcza;
- 4) średnioroczną powierzchnię wykorzystywaną do działalności gospodarczej w ogólnej średniorocznej powierzchni wykorzystywanej do działalności gospodarczej i poza tą działalnością.

Według art. 86 ust. 2d ustawy:

W celu obliczenia kwoty podatku naliczonego w przypadku, o którym mowa w ust. 2a, przyjmuje się dane za poprzedni rok podatkowy.

Zgodnie z art. 86 ust. 2e ustawy:

Podatnik rozpoczynający w danym roku podatkowym wykonywanie działalności gospodarczej i działalności innej niż działalność gospodarcza, w celu obliczenia kwoty podatku naliczonego w przypadku, o którym mowa w ust. 2a, przyjmuje dane wyliczone szacunkowo, według prognozy uzgodnionej z naczelnikiem urzędu skarbowego w formie protokołu.

Stosownie do art. 86 ust. 2f ustawy:

Przepis ust. 2e stosuje się również, gdy podatnik uzna, że w odniesieniu do wykonywanej przez niego działalności i dokonywanych przez niego nabyć dane za poprzedni rok podatkowy byłyby niereprezentatywne.

Zgodnie z art. 86 ust. 2g ustawy:

Proporcję określa się procentowo w stosunku rocznym. Proporcję tę zaokrągla się w górę do najbliższej liczby całkowitej. Przepisy art. 90 ust. 5, 6, 9a i 10 stosuje się odpowiednio.

Jak stanowi art. 86 ust. 13 ustawy:

Jeżeli podatnik nie dokonał obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego w terminach, o których mowa w ust. 10, 10d, 10e i 11, może on obniżyć kwotę podatku należnego przez dokonanie korekty deklaracji podatkowej za okres, w którym powstało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, nie później jednak niż w ciągu 5 lat, licząc od początku roku, w którym powstało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, z zastrzeżeniem ust. 13a.

Na podstawie art. 90 ust. 5 ustawy:

Do obrotu, o którym mowa w ust. 3, nie wlicza się obrotu uzyskanego z dostawy towarów i usług, które na podstawie przepisów o podatku dochodowym są zaliczane przez podatnika do środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych podlegających amortyzacji, oraz gruntów i praw wieczystego użytkowania gruntów, jeżeli są zaliczane do środków trwałych podatnika – używanych przez podatnika na potrzeby jego działalności.

W myśl art. 90 ust. 6 ustawy:

Do obrotu, o którym mowa w ust. 3, nie wlicza się obrotu z tytułu transakcji dotyczących:

- 1) pomocniczych transakcji w zakresie nieruchomości i pomocniczych transakcji finansowych;

- 2) usług wymienionych w art. 43 ust. 1 pkt 7, 12 i 38-41, w zakresie, w jakim transakcje te mają charakter pomocniczy.

Jak stanowi art. 90 ust. 9a ustawy:

Przy ustalaniu proporcji zgodnie z ust. 2-6 do obrotu nie wlicza się kwoty podatku.

Zgodnie z art. 90 ust. 10 ustawy:

W przypadku gdy proporcja określona zgodnie z ust. 2-8:

- 1) przekroczyła 98% oraz kwota podatku naliczonego niepodlegająca odliczeniu, wynikająca z zastosowania tej proporcji, w skali roku, była mniejsza niż 500 zł – podatnik ma prawo uznać, że proporcja ta wynosi 100%;
- 2) nie przekroczyła 2% – podatnik ma prawo uznać, że proporcja ta wynosi 0%.

Stosownie do treści art. 86 ust. 22 ustawy:

Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, określić w przypadku niektórych podatników sposób określenia proporcji uznany za najbardziej odpowiadający specyfice wykonywanej przez tych podatników działalności i dokonywanych przez nich nabyć oraz wskazać dane, na podstawie których jest obliczana kwota podatku naliczonego z wykorzystaniem tego sposobu określenia proporcji, uwzględniając specyfikę prowadzenia działalności przez niektórych podatników i uwarunkowania obrotu gospodarczego.

Na podstawie powyższej delegacji, zostało wydane rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie sposobu określania zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej w przypadku niektórych podatników (Dz. U. z 2015 r., poz. 2193), zwane dalej rozporządzeniem. Rozporządzenie to określa w przypadku niektórych podatników sposób określania zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej uznany za najbardziej odpowiadający specyfice wykonywanej przez tych podatników działalności i dokonywanych przez nich nabyć, zwany dalej „sposobem określenia proporcji” oraz wskazuje dane, na podstawie których jest obliczana kwota podatku naliczonego z wykorzystaniem sposobu określenia proporcji (§ 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia).

W ww. rozporządzeniu zostali wskazani podatnicy, do których przepisy w nim zawarte się odnoszą. Są to m.in. jednostki samorządu terytorialnego.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 86 ust. 2h ustawy:

W przypadku gdy podatnik, dla którego sposób określenia proporcji wskazują przepisy wydane na podstawie ust. 22, uzna, że wskazany zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 22 sposób określenia proporcji nie będzie najbardziej odpowiadać specyfice wykonywanej przez niego działalności i dokonywanych przez niego nabyć, może zastosować inny bardziej reprezentatywny sposób określenia proporcji

Powołany wyżej przepis art. 86 ust. 2a ustawy wprost określa, co stanowi kwotę podatku naliczonego w przypadku nabycia towarów i usług, wykorzystywanych zarówno do celów wykonywanej przez podatnika działalności gospodarczej, jak i do celów innych.

Zgodnie z tą normą, w przypadku nabycia towarów i usług, wykorzystywanych zarówno do celów wykonywanej przez podatnika działalności gospodarczej, jak i do celów innych niż działalność gospodarcza (z wyjątkiem wykorzystania na cele osobiste, do których może mieć zastosowanie art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2 ustawy), w sytuacji gdy przypisanie tych towarów

i usług w całości do działalności gospodarczej nie jest możliwe, kwotę podatku naliczonego oblicza się zgodnie ze sposobem określenia zakresu wykorzystywania nabywanych towarów i usług do celów działalności gospodarczej.

Podkreślenia wymaga, że dla stwierdzenia, czy działalność lub transakcje stanowią „cele inne niż związane z działalnością gospodarczą” znaczenie ma, czy mieszczą się one w przedmiocie działalności danej jednostki.

Cele prowadzonej działalności gospodarczej należy rozpatrywać w kontekście definicji działalności gospodarczej, określonej w art. 15 ust. 2 i ust. 3 ustawy.

W związku z prowadzeniem działalności gospodarczej, u podatnika mogą wystąpić działania czy sytuacje, które nie generują opodatkowania podatkiem VAT. „Towarzyszą” one działalności gospodarczej i nie stanowią obok niej odrębnego przedmiotu działalności podatnika. Nie podlegają one opodatkowaniu podatkiem VAT, jednakże ich występowanie nie oznacza, że u podatnika występują czynności wykonywane poza działalnością gospodarczą.

Za czynności zrównane z czynnościami wykonywanymi w ramach działalności gospodarczej uznaje się także nieodpłatną dostawę towarów lub nieodpłatne świadczenie usług na cele osobiste, w przypadkach, o których mowa w art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2 ustawy. Uzasadnia to fakt, że chociaż czynności te z definicji nie mają związku z działalnością gospodarczą, w przypadkach określonych w tych przepisach następuje obowiązek naliczenia VAT. Natomiast przez cele inne rozumie się sferę działalności danego podmiotu niebędącą działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 15 ust. 2 i ust. 3 ustawy (przykładowo działalność podmiotu w charakterze organu władzy czy nieodpłatną działalność statutową).

Stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy:

Podatnikami są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 2, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy:

Działalność gospodarcza obejmuje wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym podmiotów pozyskujących zasoby naturalne oraz rolników, a także działalność osób wykonujących wolne zawody. Działalność gospodarcza obejmuje w szczególności czynności polegające na wykorzystywaniu towarów lub wartości niematerialnych i prawnych w sposób ciągły dla celów zarobkowych.

Jak stanowi art. 15 ust. 6 ustawy:

Nie uznaje się za podatnika organów władzy publicznej oraz urzędów obsługujących te organy

w zakresie realizowanych zadań nałożonych odrębnymi przepisami prawa, dla realizacji których zostały one powołane, z wyłączeniem czynności wykonywanych na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych.

Oznacza to, że organ będzie uznany za podatnika podatku od towarów i usług w dwóch przypadkach, tj. gdy wykonuje czynności inne niż te, które mieszczą się w ramach jego zadań oraz, gdy wykonuje czynności mieszczące się w ramach jego zadań, ale czyni to na podstawie umów cywilnoprawnych.

Powyższy zapis jest odzwierciedleniem art. 13 obowiązującej od dnia 1 stycznia 2007 r. Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006 r., s. 1, z późn. zm.), zgodnie z którym:

Krajowe, regionalne i lokalne organy władzy oraz inne podmioty prawa publicznego nie są uważane za podatników w związku z działalnością, którą podejmują lub transakcjami, których dokonują jako organy władzy publicznej, nawet jeśli pobierają należności, opłaty, składki lub płatności w związku z takimi działaniami lub transakcjami.

Jednakże w przypadku, gdy podejmują one takie działania lub dokonują takich transakcji, są uważane za podatników w odniesieniu do tych działań lub transakcji, gdyby wykluczenie ich z kategorii podatników prowadziło do znaczących zakłóceń konkurencji.

Z powołanych wyżej przepisów wynika, że jednostki samorządu terytorialnego są podatnikami podatku od towarów i usług jedynie w zakresie wszelkich czynności, które mają charakter cywilnoprawny, tzn. są przez nie realizowane na podstawie umów cywilnoprawnych. Będą to zatem wszystkie realizowane przez te jednostki (urzędy) czynności w sferze ich aktywności cywilnoprawnej, np. czynności sprzedaży, zamiany (nieruchomości i ruchomości), wynajmu, dzierżawy itp., umów prawa cywilnego (nazwanych i nienazwanych) – tylko w tym zakresie ich czynności mają charakter działalności gospodarczej w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy.

Kryterium podziału stanowi charakter wykonywanych czynności: czynności o charakterze publicznoprawnym wyłączają te podmioty z kategorii podatników, natomiast czynności o charakterze cywilnoprawnym skutkują uznaniem tych podmiotów za podatników podatku od towarów i usług, a realizowane przez nie odpłatne dostawy towarów i świadczenie usług podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

W oparciu o art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 506):

Gmina wykonuje określone ustawami zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Stosownie do art. 6 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym:

Do zakresu działania gminy należą wszystkie sprawy publiczne o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów.

Na podstawie art. 7 ust. 1 ww. ustawy o samorządzie gminnym:

Zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. W szczególności zadania własne obejmują sprawy targowisk i hal targowych (art. 7 ust. 1 pkt 11 ww. ustawy).

Jak stanowi art. 7 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym:

Ustawy określają, które zadania własne gminy mają charakter obowiązkowy. W celu wykonywania zadań gmina może tworzyć jednostki organizacyjne, a także zawierać umowy z innymi podmiotami, w tym z organizacjami pozarządowymi (art. 9 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym).

Z opisu sprawy wynika, że Wnioskodawca (Gmina) jest czynnym podatnikiem VAT. Z dniem 1 stycznia 2017 r. Gmina podjęła łączne (scentralizowane) rozliczenia VAT wraz ze wszystkimi swoimi jednostkami budżetowymi. W skład scentralizowanej struktury Gminy wchodzi m.in. Miejska Administracja Targowisk i Parkingów. MATiP jest samodzielną jednostką organizacyjną Gminy Miasto, nieposiadającą osobowości prawnej, działającą jako samorządowa jednostka budżetowa. Gmina realizowała w okresie od 2009 r. do 2017 r. zadanie inwestycyjne. Gmina wybudowała targowisko od podstaw z nową infrastrukturą komunalną i niezbędnym wyposażeniem, finansując wydatki w całości ze środków własnych. Wszystkie wydatki inwestycyjne zostały udokumentowane wystawionymi przez kontrahentów fakturami VAT z wykazaną kwotą podatku naliczonego. MATiP jest administratorem targowiska i pobiera opłaty z tytułu rezerwacji oznaczonych stoisk handlowych, które podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT. MATiP ponosi również bieżące wydatki dotyczące utrzymania targowiska w należytym stanie, umożliwiającym handel. Wydatki te to: zakup energii elektrycznej, wody i ścieków, wyposażenia, usług remontowych, monitoringu, które są dokumentowane przez dostawców/usługodawców fakturami wystawionymi na Gminę – MATiP z wykazaną kwotą podatku naliczonego. Na przedmiotowym targowisku zgodnie z Uchwałą Rady Miasta wprowadzono zasady dzierżawy nieruchomości. Cała powierzchnia targowiska i wszystko co na niej się znajduje, przeznaczone jest do zawierania umów cywilnoprawnych, tj. do działalności opodatkowanej podatkiem VAT. Na targowisku występują czynności podlegające opodatkowaniu VAT. Na podstawie zawartych umów, Gmina – MATiP wystawia faktury dla dzierżawców i najemców. Na terenie Gminy obowiązują opłaty targowe zgodnie z Uchwałą Rady Miasta. Są one pobierane z tytułu prowadzonej sprzedaży na targowisku przez handlujące tam podmioty, które dzierżawią, wynajmują lub rezerwują powierzchnię handlową. Na targowisku nie występuje sprzedaż zwolniona z opodatkowania podatkiem VAT.

Wątpliwości Wnioskodawcy dotyczą kwestii prawa do pełnego odliczenia podatku naliczonego z faktur dokumentujących wydatki inwestycyjne i bieżące związane z targowiskiem.

W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie: „w opisanym we wniosku stanie faktycznym Gminie prawo takie będzie przysługiwać w pełnym zakresie. To, że budowa i utrzymanie targowiska należy do zadań własnych każdej gminy nie oznacza, że wywiązując się z realizacji zadania własnego jednostka samorządu terytorialnego działa wyłącznie w ramach realizacji zadań publicznych jako organ władzy. Zaspokajanie

zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej (społeczności lokalnej) może być realizowane także w ramach działalności gospodarczej (...) i nierzadko się zdarza, że właśnie w takiej formie to następuje.

W orzecznictwie sądów administracyjnych wyrażany jest pogląd, że nawet jeżeli prowadzenie targowiska jest czynnością, która zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym służy do zaspokojenia potrzeb lokalnej społeczności i należy do zadań własnych gminy, to – biorąc pod uwagę art. 15 ust. 6 ustawy VAT – sposób realizacji tego zadania może wiązać się z podejmowaniem czynności opodatkowanych podatkiem VAT. Skoro bowiem zaspakajanie przez gminę potrzeb lokalnej społeczności w tym względzie opiera się o zawarte umowy cywilnoprawne, gmina jest podatnikiem prowadzącym działalność gospodarczą podlegającą opodatkowaniu VAT, a działalność gospodarcza na gruncie ustawy VAT nie musi być prowadzona w celu osiągnięcia zysku”.

Jak wskazał Sąd: „Z przedstawionego przez Gminę opisu wynika, że targowisko jest wykorzystywane wyłącznie do czynności opodatkowanych podatkiem VAT, a realizowanie przez Gminę, za pośrednictwem swojej jednostki budżetowej, czynności następuje w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej w rozumieniu art. 15 ust. 1 i 2 ustawy VAT, na podstawie zawieranych umów cywilnoprawnych. Gmina w tym obszarze swej działalności samorządowej występuje w roli przedsiębiorcy i podatnika podatku VAT. W prowadzeniu targowiska w sposób opisany we wniosku interpretacyjnym trudno zatem doszukać się elementu władczego (imperium gminy) lub opisu wskazującego na wykorzystanie targowiska także do celów innych niż działalność gospodarcza.

Gmina w związku z posiadaniem targowiska miejskiego wykonuje czynności opodatkowane w rozumieniu art. 5 ust. 1 ustawy VAT. Wykorzystuje je jako przedmiot najmu, dzierżawy, rezerwacji stoisk handlowych, odpłatnego udostępniania miejsc parkingowych, tj. czynności cywilnoprawnych podlegających opodatkowaniu podatkiem VAT. Czynności te, jak podano we wniosku, realizowane są w ramach prowadzonej działalności. Na żadne inne przeznaczenie targowiska we wniosku natomiast nie wskazano”.

W tym miejscu należy zauważyć, że zagadnienia dotyczące opłaty targowej reguluje ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1445 ze zm.).

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ww. ustawy:

Rada gminy może wprowadzić opłatę targową. Opłatę targową pobiera się od osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, dokonujących sprzedaży na targowiskach, z zastrzeżeniem ust. 2b.

Przepis art. 15 ust. 2b cyt. ustawy stanowi, że:

Opłacie targowej nie podlega sprzedaż dokonywana w budynkach lub w ich częściach.

W myśl art. 15 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych:

Opłatę targową pobiera się niezależnie od należności przewidzianych w odrębnych przepisach za

korzystanie z urządzeń targowych oraz za inne usługi świadczone przez prowadzącego targowisko.

Zatem opłata targowa jest szczególną formą daniny publicznej, pobieraną od podmiotów dokonujących sprzedaży na targowiskach lub innych wydzielonych miejscach, której wysokość ustala właściwa miejscowo rada gminy w trybie określonym ustawowo.

Zdaniem Sądu: „Na targowisku pobierana jest opłata targowa, o której mowa w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Pobieranie opłaty targowej nie świadczy jednak o wykorzystywaniu targowiska na inny cel niż prowadzona działalność gospodarcza. Jest ona bowiem należna z mocy samego prawa i powiązana z dokonywaniem czynności sprzedaży – bez względu na miejsce tej sprzedaży (art. 15 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych), a nie z faktem pobierania wynagrodzenia (czynszu czy innego rodzaju ekwiwalentnej z cywilnoprawnego punktu widzenia opłaty) za ww. czynności najmu, dzierżawy, rezerwacji czy udostępnienia miejsca parkingowego. Brak zatem podstaw do przyjęcia, że targowisko, jako miejsce czy urządzenie, jest wykorzystywane do poboru opłaty. Byłaby ona należna także i bez istnienia takiego obiektu na terenie gminy, gdyby tylko w danym miejscu dokonywano sprzedaży. Pobieranie opłaty targowej nie jest następstwem realizacji inwestycji w postaci budowy targowiska, a istnienie targowiska bez dokonywania na nim sprzedaży nie uprawnia do pobierania opłaty targowej od kogokolwiek. Inwestycji nie realizowano po to, aby możliwe było pobieranie opłaty targowej, lecz po to, aby udostępniać jego powierzchnię i infrastrukturę dla potrzeb handlujących i kupujących w ramach umów cywilnoprawnych i czerpać dochody z dzierżawy czy najmu lub udostępniania miejsc parkingowych. Opłata targowa w żadnym razie nie jest należnością za korzystanie z targowiska, ale za samą sprzedaż”.

W ocenie Sądu: „Powyższe świadczy o tym, że w opisanym we wniosku stanie faktycznym Gminie przysługuje pełne prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy VAT, z faktur dokumentujących wydatki inwestycyjne i wydatki bieżące, które są bezpośrednio związane z prowadzoną przy wykorzystaniu targowiska działalnością gospodarczą. Przedstawiony we wniosku opis stanu faktycznego odpowiada dyspozycji art. 86 ust. 1 ustawy VAT”.

Mając na uwadze powołane powyżej przepisy prawa, przedstawiony opis sprawy oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z 21 listopada 2019 r., sygn. akt I SA/Rz 693/19 oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 czerwca 2021 r., sygn. akt I FSK 190/20 wskazać należy, że Gmina ma prawo do pełnego odliczenia podatku naliczonego z faktur dokumentujących wydatki inwestycyjne związane z budową targowiska i wydatki bieżące związane z jego utrzymaniem, na podstawie art. 86 ust. 1 z uwzględnieniem art. 86 ust. 13 ustawy.

Zatem stanowisko Wnioskodawcy należało uznać jako prawidłowe.

Dodatkowe informacje

Informacja o zakresie rozstrzygnięcia

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego, który Państwo przedstawili i stanu prawnego, który obowiązywał w dacie zaistnienia zdarzenia.

Pouczenie o funkcji ochronnej interpretacji

- Funkcję ochronną interpretacji indywidualnych określają przepisy art. 14k-14nb ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm.). Interpretacja będzie mogła pełnić funkcję ochronną, jeśli: Państwa sytuacja będzie zgodna (tożsama) z opisem stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego i zastosują się Państwo do interpretacji.
- Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej:

Przepisów art. 14k-14n Ordynacji podatkowej nie stosuje się, jeśli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej jest elementem czynności, które są przedmiotem decyzji wydanej:

- 1) z zastosowaniem art. 119a;
- 2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
- 3) z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Zgodnie z art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej:

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych.

Pouczenie o prawie do wniesienia skargi na interpretację

Mają Państwo prawo do zaskarżenia tej interpretacji indywidualnej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul. Kraszewskiego 4a, 35-016 Rzeszów. Zasady zaskarżania interpretacji indywidualnych reguluje ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.; dalej jako „PPSA”).

Skargę do Sądu wnosi się za pośrednictwem Dyrektora KIS (art. 54 § 1 PPSA). Skargę należy wnieść w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia interpretacji indywidualnej (art. 53 § 1 PPSA):

- w formie papierowej, w dwóch egzemplarzach (oryginał i odpis) na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała (art. 47 § 1 PPSA), albo
- w formie dokumentu elektronicznego, w jednym egzemplarzu (bez odpisu), na adres Elektronicznej Skrzynki Podawczej Krajowej Informacji Skarbowej na platformie ePUAP: /KIS/SkrytkaESP (art. 47 § 3 i art. 54 § 1a PPSA).

Skarga na interpretację indywidualną może opierać się wyłącznie na zarzucie naruszenia

przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 57a PPSA).

Podstawa prawna dla wydania interpretacji

Podstawą prawną dla wydania tej interpretacji jest art. 13 § 2a oraz art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm.).

Z wyrazami szacunku

Z up. Dyrektora

Krajowej Informacji Skarbowej